Anul al 56-lea — Exemplarul: în România 5 lei, în străinătate 10 lei — Nr. 97 Duminică 9 Aprilie 1939

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tarifuł poștal și valuta

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE IN ȚARĂ pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei ILUSTR. ROMÂNA și UNIV.-SPORT câte 500 lei

DIRECTOR ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

CRISTOS A INVIAT!

Ne depărtăm nu numai în timp de exemplul Fiului lui Dumnezeu.

Cu fiecare an ce trece, materialismul secolului vitezii scoate la lumină alte sentimente de cât cele din învățăturile Omului-Dumnezeu.

Bunătatea — egoism, iubirea — ură, iertarea — răzbunare.

Cei cari au cântat bunătatea, prietenia, sacrificiul, uitarea de sine, — foiletoniști răsuflați, oameni fără rafinament, demodați și ridicoli.

Materialismul urmărește cu o drăcească perseverență să altoiască în cugetul tineretului de azi aceste noui simțăminte, care coboară pe om sub ultima treaptă zoologică.

Sunt clipe când în fața faptelor regelui creațiunii, ești silit să roșești că te numeri printre oameni și suferi că nu te-a zămislit natura, fiară.

Cei mulți și buni, — fiindcă ar fi să disperăm, dacă cei mai mulți dintre noi n'ar fi cei buni, — privesc încremeniți iureșul năvalnic al nouei mentalități.

Dar privesc numai!

Privesc la întrecerea năpraznică, având de fundament devizat „oricum".

Sub ochii noștri, campionii materialismului calcă în picioare prietenia, rudenia, omenia.

Sentimentul milei, al cinstei, al bunei cuviințe stau pitite și îngrozite în fața năvalei nezăgăzuite a unei demente furii materialiste.

Și toate acestea pentru ce?

Pentruce părintele nu vrea să mai știe de copii și copilul de părinte? De ce prietenille minunate de odinioară, astăzi sunt legende?

Numai pentru o biată amăgire de o mai bună stare materială...

Se cuvine astăzi, când în mintea tuturor creștinilor retrăește sacrificiul cel mai sublim al Omului-Dumnezeu, să ne verificăm conștiința. Să privim în lungul timpului și să ne dăm seama de nimicnicia trecerii prin viață a fiecăruia dintre noi. Să ne întrebăm: merită să cășunăm atât de mult rău pentru o închipuită bună stare a noastră?

Și dacă depărtarea nu ne dă destul de vie imaginea actului dumnezeesc al crucificării, să pornim cu cuget cercetător la cel mai apropiat cimitir.

In liniștea împărăției morților, desigur că vom auzi glasul conștiinței adevărat creștine; la lumina pâlpâitoare a candelelor, vom vedea adevărul nebuniei noastre și ne vom opri.

Să ne oprim; din noi rămâne un pumn de țărână și o amintire.

Cu cât ne vom da seama mai precis de neînsemnătatea pumnului de țărână, cu atât amintirea trecerii noastre prin viață va fi mai trainică.

Cu cât vom prețui mai mult mâna de țărână, cu atât amintirea va fi mai scurtă și mai stearpă.

Să mergem în cimitire și, odată cu lumânarea aprinsă morților, să ni se lumineze cugetul, să putem spune cu credință și cu dreaptă convingere:

Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm, de 70 de ori câte șapte, greșelile greșiților noștri!

Cristos a înviat!

ȘT. BRAILOIU

JERTFA, PRAG AL VEȘNICIEI

Nașterea, viața, moartea și învierea lui Hristos sunt fapte istorice, evenimente sigure, desfășurate în dimensiunile spațiului și ale timpului. Se știe precis locul și data nașterei sfinte, sunt mărturii clare și amănunțite despre viața pământească a lui Hristos și există probe neîndoelnice despre crucificarea și învierea lui de sub lespede.

Intre misterul inițial al întrupării în obraz de cocon și între misterul final al înălțării la cer, biografia Mântuitorului cuprinde o succesiune de fapte și întâmplări care sunt o verificare continuă a existenței lui carnale, în care harul dumnezeesc se unește cu viața omenească într'o sublimă fuziune teandrică de spirit și de os viu. Dumnezeu și om, deodată, Iisus ne arată până la ce punct e capabilă de perfecțiune natura umană, căci decăzut din privelegiile paradisiace prin păcatul adamic și întristat de cenzura morții, omul mai poate să-și recâștige veșnicia prin poarta de fulgere a credinței și prin strădania unei vieți asemenea cu a lui Hristos. Identificarea cu Hristos, iată condiția salvării noastre de sub terorarea răului și din besna morții.

Dar aceasta înseamnă a trăi în puritate un stil de viață Iisusiană, înseamnă a ne risipi în milă generoasă, a ne simți solidari în armonia cosmică cu cei suferinzi, cu cei îndureraţi, cu întreaga creație umilă a lui Dumnezeu, a ne „îmbrăca în Hristos", cum cântă așa de fumos biserica noastră drept-măritoare, — și mai presus de toate, a iubi, a iubi total, cu sacră dogoare, căci „acela care nu iubește, n'a cunoscut pe Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este iubire".

A converti suferința tuturor în durere a ta personală, iată cea mai înaltă formă a iubirii, — și modelul ei îl aflăm în Hristos, care a luat asupră-și toată suferința morală a lumii, ca s'o răscumpere, s'o mântuiască, prin pătimire grea și prin moarte pe cruce. De aci, iubirea înseamnă că este echivalentă cu jertfa și că mântuirea implică neapărat ideea de suferință și de sacrificiu. Nu poți spune că iubești pe cineva, o ființă scumpă, națiia, țara ta, fără să fii gata a-i te dărui jertfelnic și nu poți să te salvezi din disperarea vremelniciei și a neființei care te așteaptă, decât primind cuminecarea voluntară a durerii, a sacrificiului.

Iisus a vrut să arate omului că acesta nu e cu totul părăsit pe coaja pământului și că viața lui nu sfârșește obligatoriu în zădărnicie. El se oferă să-i fie călăuză dela naștere până la moarte, ajutându-l să câștige veșnicia, adică învierea cea fără de sfârșit. Dar fiindcă nu există înviere fără moarte și fiindcă aceasta este jertfa cea mai mare, Iisus s'a oferit pe sine de bună voe morții, arătând omului că iubirea dumnezeească față de dânsul merge până la jertfa supremă. Și astfel din sfârșit tragic, moartea a devenit prin creștinism prag umbros de veșnicie, „unde nu e întristare nici suspin", soluționându-se dintr'odată întreaga problemă a existenții și a finalității vieții omenești. Trăirea de aici, de pe tărîmul nostru, nu e decât o scurtă pregătire pentru trăirea fără contenire de dincolo, care va începe după judecata de apoi, când vor învia toți morții și lumea spiritualizată se va rândui deadreapta și deastânga Tatălui, în așteptarea răsplatei de pe urmă.

Ideea învierii este cheia de boltă a doctrinei creștine.

Pe ea sunt zidite întreaga biserică și tot sistemul moral și toată viziunea lumilor. Fără ea viața ar deveni o insurportabilă osândă, o condamnare la distrugere și societatea s'ar preface într'o junglă în care oamenii s'ar sfâșia la fiecare pas, fiindcă nici-o teamă, nici-o cenzură morală nu i-ar mai opri de a se lăsa în puterea absolută a răului. Ca să ajungem la înviere, Iisus ne-a învățat că trebue să trecem prin moarte, să acceptăm vămuirea ei lăuntrică. Trebue să credem, deci, în moartea lui ca să putem crede în învierea noastră.

Suferința și moartea capătă astfel un sens nou în destinul omului, iar „această lume care moare în Adam și învie în Hristos" devine în viziunea creștinismului o prefață cosmică la duhovnicia de peste veac, către care ea năzuește primenindu-se mereu după fiecare existență pământeană.

Dar nu e în miracolul acesta al transfigurării cosmice însăși înfrângerea morții? Nu este acesta noul destin al omului pe căile de lumină și de cer ale bisericii lui Iisus?

Să mărturisim cu svonul pământului și al mugurilor, cari plesnesc de sevă, să mărturisim astăzi bucuria biruinții vieții asupra morții:

Creștini, Hristos a înviat!

AL. GREGORIAN

INVIEREA

Glas de-aramă'n noapte, cântece și flori,
Lumânări de ceară, umbre line...
Primăvară dulce, simt cum te cobori
In biserici și în suflete creștine...

Profilat pe cerul larg de amestist,
Țintuit pe cruce cu piroane,
Iar te văd, Isuse, luminos și trist
Sângerând pe afumatele icoane...

Strigă'n noapte glasul tău spre Dumnezeu:
— „Eli, Eli, lama sabactani!..."
Sângerând pe crucea sufletului meu
Eu te simt, Isuse, în toți anii...

Iau din nou culoare, suflet și contur
Evanghelicele sfinte paragrafe,
Și zăresc prin umbră straniu și sperjur
Rânjetul sălbatecei Caiafe...

Clopotele cântă printre flori și fum
Peste omenirea 'ngenunchiată...
Sufletul se'nalță și slăvește-acum
Invierea cea adevărată!

MIRCEA DEM. RADULESCU